28/02/2019

Γρηγόρης Αυξεντίου: Το μόνο που αγαπούσε από μωρό ήταν η Ελλάδα

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Δρ. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ (ΝΤΙΝΟΥ) ΑΥΓΟΥΣΤΗ

«Είτε ζήσουμε, είτε πεθάνουμε, ένα θα είναι το έπαθλο του αγώνα μας, για νεκρούς και ζώντας. Η Κύπρος να γίνει Ελληνική και να ζήσει ελεύθερη και ευτυχισμένη. Όσοι δε επιζήσουν να μην επιδιώξουν ανταμοιβές και αξιώματα, ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΞΑΡΓΥΡΩΝΟΝΤΑΙ».

Κάθε που έρχεται ο Μάρτης ο όπου γης Ελληνισμός σκύβει και προσκυνά ευλαβικά στον τόπο της θυσίας του Γρηγόρη Αυξεντίου, του γιού του Πιερή και της Αντωνούς από την Ηρωομάνα Λύση, του αθεράπευτου Έλληνα, του ευσεβή Χριστιανού, του αγνού πατριώτη που έγινε ολοκαύτωμα για την πανώρια λευτεριά και την αιώνια Ελλάδα.

«Το μόνο που αγαπούσε από μωρό ήταν η Ελλάδα και η Ελευθερία» αφηγείται η μάνα του. «Δεν ήταν σαν τα άλλα παιδιά», αναφέρει ο πατέρας του. «Από παιδί με ρωτούσε και με ξαναρωτούσε για τους ήρωες του ’21, για τους αγώνες του γένους». «Ο Γρηγόρης πολέμησε μόνο για την ΕΝΩΣΗ! Μελετούσε τους μεγάλους αγωνιστές του ΄21 και όλους τους ήρωες. Είχε πάθος με την Ελλάδα ο Γρηγόρης ….», λέει η αδελφή του Χρυσταλλού.

Το 1949 ο Γρηγόρης έρχεται στην Αθήνα. Αποτυγχάνει να εισέλθει στη Σχολή Ευελπίδων που ήταν και το μεγάλο του όνειρο. Γίνεται Έφεδρος Αξιωματικός και υπηρετεί στα Ελληνοβουλγαρικά σύνορα. Εκεί θα γνωριστεί με τον Κυριάκο Μάτση που σπουδάζει στη Γεωπονική Σχολή της Θεσσαλονίκης και μαζί στοχάζονται και προετοιμάζονται για τον υπέρ πάντων αγώνα. Η Ελληνική Κυβέρνηση θα αρνηθεί να τον προάγει σε μόνιμη θέση ανθυπολοχαγού. Η πίκρα του είναι μεγάλη και η επιστροφή στο νησί του αναπόφευκτη.

Πρώτα γίνεται εργάτης γης κι ύστερα οδηγός, μεταφέροντας μεροκαματιάρηδες στην αγγλική βάση της Δεκέλειας. Εντάσσεται από τους πρώτους στο αντάρτικο της Ε.Ο.Κ.Α. Αντί του καθιερωμένου όρκου, ο Αρχηγός Διγενής δέχτηκε το λόγο της στρατιωτικής του τιμής. Το πρώτο περίστροφο του Γρηγόρη το αγόρασε ο ίδιος ο πατέρας του. Με την ευχή να το τιμήσει στα βουνά της Κύπρου.

Η στρατιωτική του κατάρτιση, το θάρρος και οι μεγάλες μάχες που έδωσε τον ανέδειξαν ως τον πρώτο μεταξύ των πρώτων μαχητών της Ε.Ο.Κ.Α. Ο Διγενής διαβλέποντας τις τεράστιες ικανότητες του, θα τον ανακηρύξει Υπαρχηγό του. Κατά καιρούς του δόθηκαν τα ψευδώνυμα «Ζήδρος»*, «Ρήγας», «Αίαντας», «Άρης», «Μάστρος», «Ανταίος» και «Ζώτος».

Ο Αυξεντίου ήταν ο φόβος και ο τρόμος των Εγγλέζων. Στις 11 Δεκεμβρίου 1955, στην ιστορική μάχη των Σπηλιών θα αναδειχθούν οι εξαίρετες στρατιωτικές του ικανότητες, όταν με τις παράτολμες ενέργειες και τους άριστους σχεδιασμούς του θα καταφέρει να αλληλοσυγκρουστούν μεταξύ τους οι αποικιοκρατικές δυνάμεις με πολλούς νεκρούς και τραυματίες.

Το Πάσχα του 1956 βρίσκει τον Αυξεντίου ν’ αναρρώνει μετά από εγχείρηση στο ιστορικό μοναστήρι του Μαχαιρά (ιδρύθηκε το 1148). Εκεί θα συμβεί και το

πρωτοφανές της εμφάνισής του ενώπιον των Άγγλων στρατιωτών, όταν αυτοί θα περικυκλώσουν το Μοναστήρι. Μεταμφιεσμένος σε καλόγερο ο Γρηγόρης θα παρουσιαστεί και θα συστηθεί στον Άγγλο επικεφαλής αξιωματικό ως ο «πάτερ-Χρύσανθος» και στη συνέχεια θα τους κεράσει γλυκό!

Στις 31 Δεκεμβρίου του 1956, παραμονή Πρωτοχρονιάς, κυκλώνεται μαζί με τα παλληκάρια του στο χωριό Ζωοπηγή. Ακολούθησε σφοδρή σύγκρουση. Ο Αυξεντίου τραυματίζεται, αλλά διαφεύγει. Στη μάχη αυτή, όμως, χάνει τον αγαπημένο του συναγωνιστή Μάκη Γεωργάλλα.

Στις 3 Μαρτίου 1957, Άγγλοι στρατιώτες κατόπιν πληροφοριών ζώνουν από παντού το κρησφύγετό του, λίγο πιο κάτω από τη Μονή Μαχαιρά. «Ο θεός να με βγάλει ψεύτη, προδοθήκαμε», λέει στους συντρόφους του. «Αρχηγέ, μαζί σου και στο θάνατο» ήταν η απάντηση τους. Οι σιδερόφρακτοι βρίσκονταν ήδη μπροστά στην κρύπτη της σπηλιάς. «Παραδοθείτε» πρόσταξαν, χωρίς να λάβουν καμία απάντηση.

«Μέχρι σήμερα μαθαίνατε πώς πολεμούν οι Έλληνες. Σήμερα θα μάθετε και πως πεθαίνουν», είπε, και προστάζει τους συντρόφους του να βγουν έξω από το κρησφύγετο! Σε λίγο η άνιση μάχη αρχίζει. Το «Μολών λαβέ» του Λεωνίδα αντιλαλεί και ο σάλαγος της μάχης φθάνει ως τα πέρατα της γης. Ο Αυξεντίου πολεμά μόνος αλλά αντέχει! Οι Άγγλοι καταφεύγουν στην εύκολη λύση! Ένα ελικόπτερο καταβρέχει με βενζίνη το κρησφύγετο!

Ο ήλιος είχε δύσει για τα καλά, όταν έφθανε στη Λύση το μαύρο μαντάτο. Το ελεγχόμενο από τους αποικιοκράτες κυπριακό ραδιόφωνο θριαμβολογούσε:

«… Δυνάμεις Ασφαλείας, που ενεργούσαν κατόπιν πληροφοριών, εφόνευσαν σήμερον την μεσηβρίαν εις περιοχήν παρά την Μονή Μαχαιρά, τον επικηρυγμένο δια ποσού 5.000 λιρών γνωστό Υπαρχηγό της Ε.Ο.Κ.Α. και πρώην αξιωματικό του Ελληνικού Στρατού, τρομοκράτη Γρηγόριο Αυξεντίου. Εν τω μεταξύ κατόπιν πληροφοριών, ότι επ’ ευκαιρία του θανάτου και της κηδείας του φονευθέντος τρομοκράτου προετοιμάζονται εις την γενέτειραν του Λύση δια κοσμοσυρροή εξ όλων των μερών της Νήσου αντιβρετανικαί εκδηλώσεις με κίνδυνον να εξελιχθούν, ως εκ της εξάψεως των πνευμάτων από σχεδιαζόμενον επικήδειον λόγον της μητρός του, εις αναταραχήν και πράξεις αντεκδικήσεως, επεβλήθη εκεί γενικός κατ’ οίκον περιορισμός και η Α.Ε., ο κυβερνήτης διέταξε όπως ο νεκρός τρομοκράτης μεταφερθεί προς ταφήν εις τας κεντρικάς φυλακάς της Λευκωσίας».

Ο ηρωικός θάνατος του Αυξεντίου και η επαίσχυντη συμπεριφορά των Άγγλων συγκλόνισε το πανελλήνιο και τις όπου γης φιλελεύθερες και δημοκρατικές ψυχές.

Στην ελεεινή προσπάθεια των δυνάμεων κατοχής να μειώσουν την αξία της θυσίας του Αυξεντίου απαντούν δικοί τους άνθρωποι: «Ο Αυξεντίου διεξήγαγε μίαν τρομεράν και εμπνευσμένη μάχη επί δέκα ώρες», θα πει ο συνταγματάρχης Μόραν που διεύθυνε την επιχείρηση.

Η Αγγλίδα δημοσιογράφος Fyllis Talf, θα γράψει στην εφημερίδα «Times of Cyprus»:

«… Όταν ένας αποκλεισθεί και πρέπει να αποθάνει ή να παραδοθεί, και εκλέξει αυτοβούλως τον αγώνα, μόνος εναντίον αγνώστου αριθμού στρατιωτών, γνωρίζων ότι ο θάνατος του είναι αναπόφευκτος, τότε ούτος είναι γενναίος, εις οιανδήποτε γλώσσαν. Η γενναιότης του αξίζει να τύχη του σεβασμού, με τον οποίο περιβάλλει πάντοτε η εκλήλωσις θάρρους καθ’ όλην την ιστορία της ανθρωπότητος. Με το να υποτιμά τις τούτο, δεν υποβιβάζεται το γοήτρον του ανδρός που επολέμησε και απέθανε, αλλά του ανδρός που ζη και χλευάζει. Ούτος προσβάλει τους συμπατριώτες του».

Ο πατέρας του θα τον αναγνωρίσει «απ’ τις χοντρές Ελληνικές κοκκάλες, όμοιες με τις δικές του, κι απ’ το σταυρό της πατρίδας που είχε φυλαχτάρι μες στις τρίχες του κόρφου του. Η μάνα του Αντωνού, τον αποχαιρετά με ένα μεστό από λυρισμό Επικήδειο: «….. Χαλάλιν της Πατρίδος μου, ο γιος μου, η ζωή μου, τζι αφού εν επαραδόθηκεν, τζι έμεινεν τζιαι σκοτώθηκεν, ας έσιει την ευτζιήν μου …». Η Κύπρος και ο ελληνισμός ολόκληρος θα τον δοξάζει και θα τον ευγνωμονεί στους αιώνες των αιώνων!

Γιατί ο Αυξεντίου, δεν συμβιβάστηκε με τίποτε μέτριο, με καμιά μέση λύση, με τίποτε εφήμερο. Ο Αυξεντίου, χωρίς εξάρσεις και μεγαλοστομίες υπερνίκησε το θάνατο για την αξιοπρέπεια της ζωής….

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: *Ο Πάνος (Παναγιώτης) Ζήδρος ή Ζιούδρος ή ακόμη Ζήτρος και Ζήντρος καταγόταν από την Τσαπουρνιά Γρεβενών και ήταν γόνος μεγάλης οικογένειας κλεφτών και αρματολών. Από μικρός ακολούθησε τα χνάρια των προγόνων του και έγινε τρανός πολεμιστής. Ξεχώριζε για την διορατικότητα του, τη σύνεση του, αλλά και τις διοικητικές του ικανότητες γι’ αυτό και ήταν ο πρώτος αρχηγός στο αρματολίκι του Ολύμπου και της Δυτικής Μακεδονίας, που είχε ως έδρα το Λιβάδι Ολύμπου και έφερε τον τίτλο ο «Έξαρχος του Ολύμπου και της Δυτικής Μακεδονίας». Διακρίθηκε σε πάρα πολλές μάχες και γι’ αυτόν γράφτηκαν πολλά δημοτικά τραγούδια. Ο Γρηγόρης Αυξεντίου χρησιμοποιούσε το ψευδώνυμο «Ζήδρος», προς τιμήν του μεγάλου Μακεδόνα οπλαρχηγού. Ο Πάνος Ζήνδρος πέθανε το 1750 από φυσικό θάνατο. Εις μνήμη του Πάνου Ζήδρου και του

Γρηγόρη Αυξεντίου υπάρχει ο Πολιτιστικός Όμιλος «Ζήδρος» στα Πολεμίδια της Λεμεσού. Δρ. Αυγουστίνος (Ντίνος) Αυγουστή Αναπληρωτής καθηγητής Παν. Θεσσαλίας Από το Μονάγρι Λεμεσού

Πηγή: HELLASJOURNAL